

младитѣ, за първитѣ безсънни нощи и да ги напъти въ живота.

— Нѣма ли само да смутя тѣхното щастие? — се запита той. Не е ли предопредѣлена сѣдбата на всѣкиго?

И на въпроситѣ единъ отъветъ намѣри:

— Нека всѣки мине своя жизненъ пѣтъ както може.

И пожела на своитѣ чеда: сполука и търпение.

* * *

Боянъ и Стойко се прибраха, следъ разходката въ градината, за сънъ, ала сънъ ги не превиваше. Луната надничаше въ тѣхната стая и имъ не даваше покой.

Андреевъ по желетка седѣше на мѣстото си и нетърпеливо приглаждаше коса, сякашъ да смачка мисълта, що се крие подъ пламнало чело; а Стойко застаналъ на прозореца, гледаше луната и се опиваше въ лѣтната топла нощъ.

— Дяволъ да го вземе, — прошепна Стойко, — иска ми се да литна! Да не си уморенъ, бихъ ти предложилъ . . .

— Какво? — запита Андреевъ.

— Не, уморенъ си.

— Никаква умора.

— Не, не, други пѣтъ . . .

— Кажи какво, де?

— Да яхнемъ по единъ конь, че да тичаме, да препускаме по тая равна земя, до като грохнемъ.

— Съгласенъ! — Скочи отъ легло Андреевъ,

— Чокай да извикамъ ратая да осѣдлай коне.

Настана мълчание.

— Уморенъ си. Ще ни гълчи татко. Той не обича прекалеността.

— Тъкмо това мислѣхъ. Хайде да оставимъ за утре вечеръ.